

РЕШЕНИЕ

№ 1049

гр. София, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 16.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **11306** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 10а, ал. 4 във вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. С., гражданка на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], [община], област Б., притежаваща паспорт № U253262581, издаден на 09.11.2021 г. от Република Турция със срок на валидност до 09.11.2031 г., депозирана чрез пълномощника ѝ - адв. Н. Г., САК. Обжалван е Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“) изх. № 23010116 от 06.11.2023 г. на завеждащия Консулска служба в [населено място] към Генерално консулство на Република България в [населено място], издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, по Заявление за издаване за виза № 23010116 от 09.08.2023 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт, обоснована с нарушение на правото на свободно придвижване, регламентирано в чл. 2 от Протокол № 4 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС) относно признаването на някои права и свободи освен вече провъзгласените в Конвенцията и в Протокол № 1, както и на правото на семеен и личен живот по чл. 8 от КЗПЧОС. Твърди се, че към момента на подаване на заявлението представеният договор за наем на жилище, в което жалбоподателката е декларирала, че ще се установи на територията на РБългария, е валиден, а срокът, за който е сключен и доказателствата относно произхода и разполагаемите средства за издръжка са достатъчни, за да обосноват намерението ѝ за

трайно установяване. Застъпено е становище за непропорционално отрицателно засягане на правната сфера на жалбоподателката в противоречие с представените доказателства, установяващи предпоставките по чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Изложени са аргументи и за липса на фактическа обосновааност на правното основание, на което се е позовал административният орган - чл. 10, ал. 1 т. 17 от ЗЧРБ – недоказана достоверно цел и условия на пребиваване, "...апликантът няма намерение да се установи продължително/дългосрочно/постоянно в РБ". Така е обосновано искане за отмяна на оспорения Отказ за издаване на виза тип „D“ и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания относно приложението на закона.

Жалбоподателят и процесуалният му представител не участваха в съдебното заседание. В представената писмена защита, от пълномощника на чужденеца са изложени допълнителни съображения в подкрепа на направеното искане в жалбата.

Процесуалният представител на ответника – завеждащ Консулската служба в [населено място] към Генерално консулство на Република България в И. – главен юрисконсулт З. е на становище, че жалбата е неоснователна. Позовава се на предоставената информация от Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи в проведената задължителна съгласувателна процедура. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не участва със свой представител в настоящото производство, въпреки своевременното уведомяване за образуването му.

Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид релевираните основания в жалбата и становището на страните, съобразно правомощията си по чл. 168 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

На 09.08.2023 г. жалбоподателката Х. С. е депозирала Заявление за издаване на виза тип „D“ за дългосрочно пребиваване в РБългария в Консулската служба в [населено място] към Генералното консулство на Република България в [населено място]. Заявлението е заведено с № 23010116 (л. 43 – л. 44). В същото е посочено, че е [дата на раждане] в [населено място], [община], област Б., Република България и че по време на престоя си ще пребивава в наето под наем жилище в [населено място], [община], област Б..

Към Заявлението са приложени изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР), а именно:

копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт) № U253262581, издаден на 09.11.2021 г. от Република Турция със срок на валидност 09.11.2031 г., със снимка и лични данни (л. 71 и л. 108),

копие на страница 121, том I от Регистър на населението на [населено място], [община], област Б. (л. 12; л. 49 и л. 86),

копие на Удостоверение, изх. № 32 от 20.01.2023 г. издадено от отдел „ГРАО“ на [община] (л. 13; л. 46 и л. 83),

копие на Акт за раждане № 22 издаден въз основа на записване в Регистър на ражданията на Е. община, Карнобатска околия, област Б. (л. 14; л. 47 – л. 48 и л. 84 – л. 85),

копие на Удостоверение, изх. № 1971/25.11.2022 г., издадено от Министерство на правосъдието (л. 15; л. 45 и л. 82),

копие от Регистър на населението на [община], РТурция с отразени лични данни на жалбоподателката, съпруга и децата ѝ, и основанията за придобиване на турско гражданско – изселник, пристигнал в РТурция на 05.07.1951 г. - чл. 6, б. „б“ от Закон за настаняването на РТурция № 2510 и Решение № 3/13826 от 17.10.1951 г. на Министерски съвет със заверка с Апостил от 02.05.2023 г. и легализиран превод на български език (л. 20 – л. 21; л.16 – л. 19; л. 64 – 69; л. 101 – л. 106),

копие на Удостоверение за идентичност на имената, издадено от Министерство на вътрешните работи на РТурция, съдържащо основанията за придобиване на турско гражданство, с превод на български език (л. 24 и л. 22 -л.23; л. 50 – л. 51; л. 87 – л. 88),

копие на изселнически паспорт № 710 от 20.12.1950 г., издаден в [населено място] и изходна виза № 1563 от 01.06.1951 г. (л. 25 – л. 26; л. 52 - л. 53; л. 89 – л. 91),

копие на банково удостоверение, изх. № 0402-04-014174 от 19.06.2023 г. за открита разплащателна сметка в „УниКредит Булбанк“ АД – С., район „В.“ на името на жалбоподателката с данни за наличността по нея и приложено Съгласие от 19.06.2023 г. (л. 28 и л. 29; л. 59; л. 96),

копие на свидетелство за съдимост, издадено от Бюро съдимост - Б. към Министерство на правосъдието на РТурция, заверено с апостил от 27.04.2023 г. и превод на български език (л. 33-л. 34, л. 31- л. 32; л. 60 – л. 63; л. 97 – л. 100),

копие на Застрахователна полица за валидна медицинска застраховка за периода 07.08.2023 г. – 07.08.2024 г. (чл. 14 от Наредбата – л. 30; л. 70 и л. 107),

копие на Договор за наем на недвижим имот, сключен на 21.03.2023 г. в [населено място] с предмет – възмездно ползване на две стаи от недвижим имот в [населено място], [община], област Б. (л. 55 – л. 56; л. 92 - л. 93),

копие на лична карта на наемодателя на недвижимия имот, предмет на договора за наем и копие на декларация по § 1, т. 20, подт. 2 от ДР на ЗЧРБ (л.57 – л. 58 и л. 94 – л. 95).

Въз основа на тези документи е издаден оспореният Отказ № 23010116 от 06.11.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – виза тип „D“ (л.11, л. 72 и л. 109).

Като правно основание за постановяване на отказа е посочена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – „апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“. В допълнителна бележка на блаковата форма е отразено : „при извършена проверка е установено, че апликантът няма намерение да се установи продължително/дългосрочно/постоянно в РБ. Чуждият гражданин не е посещавал България от 2013 г. Съмнение договорът за наем да е фиктивно изготвен. Опит за формално изпълнение на критериите на ЗЧРБ/НУРИВОР с цел получаване на виза.“

В съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото становища, представени от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи по повод проведената съгласувателна процедура по подаденото Заявление за издаване на виза тип „D“ (л. 126 и л. 128; л. 121 – л. 123). В представената информация от ДАНС е посочено, че процедурата по съгласуване на Заявлението за издаване на виза тип „D“, депозирано от жалбоподателката Х. С. в Консулската служба в [населено място], е проведена по електронен път чрез Националната визова информационна система, съгласно действащата нормативна уредба от Териториална дирекция „Държавна сигурност“ – Б.. Не са изготвени документи по повод съгласуването на подаденото Заявление. Отражено е положително становище по искането, с оглед липсата на данни заявителят да представлява опасност за националната сигурност.

В становището на началника на сектор „Миграция“ при Областна дирекция на МВР - Б. е посочено, че са налице „основателни съмнения за трайно установяване на лицето в страната. Лицето няма влизане в страната през последните 10 години. Договорът за наем е сключен с роднина, с посредничеството на адвокат.“. Изразеното отрицателно становище за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на жалбоподателя е мотивирано с основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ – недоказана достоверно цел и условия на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, и наличие на основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените изявления от чужденеца или намерението да напусне страната в рамките на разрешения срок на пребиваване.

Така установените релевантни факти позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 21.11.2023 г., в предвидения преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (Отказът за издаване на виза тип „D“ е връчен лично на жалбоподателката на 07.11.2023 г.), срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 1 във вр. ал. 4 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения акт.

Разгледана по същество – жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС е да притежава валидно издадена виза. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ Консулската служба в [населено място] към Генералното консулство на Република България в И., Република Турция. Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР (л. 39 – л. 40), на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Със Заповед № 181 от 04.10.2023 г. на генералния консул на Генералното консулство на Република България в [населено място], завеждащият Консулската служба в

[населено място] е определен за консулско длъжностно лице, на което са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза тип „D“ е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомяване и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визираны в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 – т. 26 от ЗЧРБ законодателят лимитативно е посочил основанията, при наличието на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или да разрешат влизане на чужденец в РБългария. В конкретния казус Отказът за издаване на виза е мотивиран с основанията по т. 17.

Във формуляра е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация от Дирекция „Миграция“ - МВР.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките именно на тази процедура са предоставени и становищата от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в чл. 25, ал. 1 от ЗЧРБ. В заявлението, депозирано от жалбоподателката е посочено основанията по чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, съответстващо на специфичните изисквания, удостоверени с представените от нея документи

– място на раждане - на територията на РБългария – [населено място], [община], област Б.,

- получено турско гражданство през 1951 г. - като изселник от РБългария,

- заявено желание за трайно установяване на територията на страната.

Отказът да бъде издадена виза тип „D“ на Х. С. е мотивиран с недоказана достоверно цел и условия на пребиваване в РБългария.

За доказване на тези обстоятелства към заявлението на жалбоподателката са представени - копие на сключен дългосрочен – за срок от 3 години – до 30.04.2026 г. Договор за наем, копие на документ за самоличност на български гражданин - наемодател на имота и декларация от наемодателя, че ще предостави на жалбоподателката и на още едно лице гражданин на РТурция временно, възмездно ползване на част от помещенията в имота си.

Административният орган, възпроизвеждайки информацията, предоставена в рамките на съгласувателната процедура от сектор „Миграция“ при ОД на МВР – Б., е приел, че

същата е достатъчна, за да обоснове приложението на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Основателни са възраженията на процесуалния представител на жалбоподателката, че така представената информация е лишена от фактическа обоснованост. Не се сочат данни за конкретно извършена/ни проверка/ки на лица, имоти, документи, въз основа на които са направени изводите в становището на началника на сектор „Миграция“ при ОД на МВР - Б.. Не е посочено дали са ползвани данни от официални източници на информация за твърдяната роднинска връзка с наемодателя и ползването на посредничеството на адвокат. В., от тези факти

1. че наемодателят е роднина,

2. че договърът за наем е сключен със съдействието на адвокат

и 3. че лицето не е влизало на територията на РБългария през последните 10 години не следва извод за недостоверно заявена цел – желание за трайно установяване на територията на страната, а още по-малко, че лицето няма да пребивава при тези условия, които е заявило. Даже напротив, житейски логично и съответно на заявеното желание за дългосрочно установяване на територията на друга държава е ползването на съдействие от роднини и познати. Що се касае до посредничеството на адвокат при сключване на договора за наем, доколкото по дефиниция участието на лице, упражняващо адвокатска професия, гарантира ефективното упражняване на правото на защита на законните интереси на заявителя, този факт не може да се тълкува в негова вреда, включително и като единствен, въз основа на който може да бъде обосновано съмнение за недостоверност в заявената цел за получаване на виза за дългосрочно пребиваване. Дали заявителят (жалбоподателката Х. С.) ще ползва издадената виза тип „Д“, за да се установи постоянно, продължително или дългосрочно на територията на страната следва и може да бъде установено в процедура, по реда на чл. 23 и сл. от ЗЧРБ, за издаване на разрешение за пребиваване на територията на РБългария.

Представените документи от жалбоподателката със заявлението за издаване на виза тип „Д“ удостоверяват специфичните предпоставки, визирани в разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, поради което декларираното намерение за трайно установяване на територията на страната, лимитирано от периода, за който може да бъде издадена виза, съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ – 6 месеца, според настоящия съдебен състав не поставят под съмнение нито целта за издаване на виза, нито условията на пребиваване на територията на страната. Не е спорно, че жалбоподателката желае да пребивава при свои роднини и познати, което незаконосъобразно е преценено в настоящия казус, че не е подкрепено с достатъчно доказателства.

Изложените съображения дават основание на съда да приеме за основателни оплакванията в жалбата за непропорционално засягане на правата на жалбоподателката, в нарушение на защитеното от чл. 8 от КЗПЧОС право на личен и семеен живот, което предпоставя отмяната на оспорения Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза тип „Д“ като незаконосъобразен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се върне на ответника за ново произнасяне по Заявлението, депозирано на 09.08.2023 г. в Консулската служба в [населено място], при Генералното консулство на Република България в [населено място], от гражданката на Република Турция – Х. С. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „Д“), като се извърши нова преценка, а при

необходимост и допълнително установяване на относимите факти и обстоятелства от значение за заявената цел и условия на пребиваване на заявителя, с оглед и на срока, за който може да бъде издадена виза, съгласно чл.15, ал. 1 от ЗЧРБ.

При този изход на спора съдът не дължи произнасяне по направените разноски, доколкото такива не се претендират от жалбоподателя и процесуалния му представител (*представен е документ за внесена държавна такса за образуване на съдебното производство*), а направеното искане от пълномощника на ответната страна - за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Х. С., гражданка на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], [община], област Б., депозирана чрез пълномощника ѝ - адв. Н. Г., САК, **Отказ за издаване на виза** за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“) изх. № 23010116 от 06.11.2023 г., издаден от завеждащ Консулската служба в [населено място] към Генерално консулство на Република България в [населено място], на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, по Заявление за издаване за виза № 23010116 от 09.08.2023 г.

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ Консулска служба в [населено място] към Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция за произнасяне по Заявление № 23010116 от 09.08.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза „D“) на Х. С., гражданка на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], [община], област Б., притежаваща паспорт № U[EИК], издаден на 09.11.2021 г. от Република Турция със срок на валидност до 09.11.2031 г., съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: